

Περίοδος Β^α
ἀρ. πρῶτος

ἀντίγραμμα εὐγαλμένον
ἀπό τό Βιβλίον Ἀποφάσεων
παρόντων τῶν μερῶν.

Προσωρινή Διοίκησις τῆς Ἑλλάδος
Τό Ἐπαρχικόν Κριτήριον Τριπολιτσᾶς

Οἱ Κριταί τοῦ Ἐπαρχικοῦ Κριτηρίου καδεζόμενοι ἤκουσαν ἀπό τό ἓνα μέρος τόν ἐξοχώτατον ἱατρόν κύριον Ἀντώνιον Μεντόρον, ὁπού ἐπρόφερεν ὅτι τόν παρελθόντα χρόνον ἐκράχθη ἀπό τόν κύριον Νικόλαον Πελλαδᾶν διά νά ὑπάγῃ εἰς τό χωρίον του νά ἐπισκεφθῇ τόν ἀδελφόν του ὁπού ἦτον ἄρρώστος καί ἐπῆγε καί τόν ἡῦρεν ἀποδαμένον, ὅθεν ζητᾶ νά πληρωθῇ τήν καβαλικάδα (sic) του τάλλαρα δέκα καί γρόσια δέκα πέντε διά ἱατρικά πού ἔδωσε τῆς γυναικός του πού ἦτον ἄρρώστη.

Προσέτι ἐπρόφερε <ὅτι> πάλιν ὁ αὐτός κύριος Πελλαδᾶς τόν ἔκραξε διά νά ὑπάγῃ νά ἐπισκεφθῇ ἓναν φίλον του πού ἦτον ἄρρώστος, καί ἐπῆγε καί τόν ἐπεσκέφθη δίδοντάς του καί ἱατρικά ἕως γρόσια τριάντα ἕξ καθήμενος ἀρκετάς ἡμέρας, ὅθεν ἡ γυναικίς τοῦ ἀρρώστου ὁπού ἐπροσκαλέσθη ἀπό τόν Πελλαδᾶν δέν τόν πληρώσῃ ἐπειδὴ καί ἀπόδανε ὁ ἄνδρας της. Διὰ τοῦτο ζητᾶ ἀπό τήν Δικαιοσύνην νά ἀποφασίσῃ ὁ Πελλαδᾶς νά τῷ πληρώσῃ τήν καβαλικάδα του τάλλαρα δέκα καί τά ἱατρικά του γρόσια τριανταἕξ, ἐπειδὴ καί ὁ ἴδιος ὁ Πελλαδᾶς τοῦ ἔγραψε νά ὑπάγῃ καί ὅχι ἡ γυναικίς τοῦ ἀποθανόντος.

Καί ἐκ τοῦ ἐτέρου ἤκουσαν τόν Πελλαδᾶν, ὁπού ἐπρόφερεν ὅτι ἀπό τό χωρίον Γιαννίτικα, ὁπού ἔκραξε τόν ἱατρόν ἕως τά Καλύβια Καραβονίτικα εἶναι μόνον μία ὥρα καί τέταρτον καί ἐρχόμενος εὐρίσκοντας ἀποδαμένον τόν ἀδελφόν του δέν ἐστάθη, ἐγύρισεν ὀπίσω εὐθύς, διά τοῦτο ζητᾶ νά εἶναι ἐλεύθερος ἀπό τό ζήτημα τοῦ ἱατροῦ, καί τήν καβαλικάδα νά τοῦ πληρώσῃ μόνον γρόσια εἴκοσι, ὁπού καί ἄλλες φορές ἀπό Γιαννίτικα εἰς τά Καλύβια Καραβονίτικα ἦλθαν ἱατροί καί ἐπεσκέφθησαν ἀρρώστους καί ἐπληρώθησαν καβαλικάδα καί ἱατρικά μ' ὅλον ὁπού ἐκάδισαν ἀρκετάς ἡμέρας εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ ἀρρώστου ἕως γρόσια εἰκοσιπέντε ἢ καί τριάντα, ὅχι περισσότερον.

Διά τοῦ Θεοδώρου Δικαίου ὁπού τοῦ ἔγραψε καί ἦλθε, τοῦ ἔγραψε ἀπό ὄνομα τῆς γυναικός τοῦ Δικαίου καί τόν ἐπροσκαλοῦσε, λέγοντάς του ὅτι ἡ γυναῖκα τοῦ Δικαίου θέλει τόν πληρώσει καί ὅταν ἐμίσειυσεν ἔπρεπε νά ζητήσῃ τήν πληρωμήν του ἀπό τήν ἰδίαν γυναῖκα, ἐπειδὴ καί ὁ ἄνδρας της ὁπού ἐσκέπτετο (sic : εἶχεν ἐπισκεφθῇ) ἀπόδανε, διά τοῦτο ζητᾶ νά εἶναι ἐλεύθερος ἀπό τό αὐτό ζήτημα καί νά ζητήσῃ τήν πληρωμήν του ἀπό τήν αὐτήν γυναῖκα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Οἱ Κριταὶ καλῶς σκεπτόμενοι καὶ ἀκριβῶς ἐξετάσαντες, ἀκούσαντες καὶ τὰ δίκαια τοῦ ἑνὸς μέρους καὶ τοῦ ἄλλου, προφερόμενα δι' ἐγγράφου καὶ διὰ στόματος ἐν καθαρῷ συνειδότη, ὁμογνώμως ἀποφασίζουσιν, ὅτι ὁ κύριος Πελλαδᾶς νά πληρώσῃ διὰ λόγου του πού τόν ἔκραξε διὰ τόν ἀδελφόν του καὶ διὰ τὰ ἱατρικά πού ἔδωσε τῆς γυναικός του γρόσια πενήντα, τριάντα πέντε διὰ τήν καθβαλικάδα καὶ δέκα πέντε διὰ τὰ ἱατρικά του.

Ἀπό δέ τόν Δικαῖον ὅπου ἐπῆγεν ὁ ἐξοχώτατος ἐπειδή καί ὁ Πελλαδᾶς, καθὼς εἶδασιν οἱ Κριταὶ καὶ ἀνέγνωσαν τήν ἰδίαν γραφήν τοῦ Πελλαδᾶ, ὅπου τήν εἶχεν ὁ ἐξοχώτατος ἱατρός, τοῦ γράφει καὶ τόν προσκαλεῖ ἀπό μέρους τῆς γυναικός καὶ τῷ γράφει μέσα εἰς τήν γραφήν ὅτι τόν πληρώνει ἡ γυναῖκα, ἀποφασίζουσιν ὅτι ὁ ἐξοχώτατος ἱατρός νά ζητήσῃ τήν πληρωμήν του ἀπό τήν γυναῖκα τοῦ Θεοδώρου Δικαίου, εἰδοποιῶντας τήν ἐν ταύτῳ καὶ ὁ Νικόλαος Πελλαδᾶς ὅπου νά πληρώνῃ τόν ἱατρόν. Οὕτως ἐγνώρισαν καὶ ἀπεφάσισαν ὅπου ἀφεύκτως εἰς τρεῖς ἡμέρες διορίαν νά πληρώσῃ τὰ γρόσια πενήντα ὅπου καταδικάζεται.

Χιλίους ὀκτακοσίους εἴκοσι τρεῖς, Ν. 1823
 Ἰουλίου εἰκοσιέξη, Ν. 26, Τριπολιτῆς

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Οἱ Δικασταὶ τοῦ Ἐπαρχικοῦ Κριτηρίου
 ἀρχιεπίσκοπος Οἰκονομὴς
 Ἀνδρέας Σγούτας

ΑΘΗΝΩΝ

Τῇ αὐτῇ εἰδοποιήθη τῶν μερῶν καὶ ἐδόθη ἀντίγραμμα

Δι' ἴσον ἀπαρῶλακτον,
 ὁ Γ. Γραμματεὺς τοῦ Ἐπαρχικοῦ Κριτηρίου
 Α. Μαυρομάτης¹³¹

Ἐχρειάσθη πάντως κατὰ καιροὺς νά τονισθῇ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τοῦ Δικαίου, ὅσον καὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Θρησκείας (κατὰ συνέχειαν καὶ μέχρι τοῦ 1827 ἀναμιγνυομένου κατὰ τήν παράδοσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν πρό τοῦ 1821 εἰς τήν ἀπονομήν τῆς Δικαιοσύνης ἐπὶ δεμάτων οἰκογενειακοῦ δικαίου, κυρίως προκειμένου περί ἐκδόσεως διαζυγίων καὶ διαλύσεως μνηστειῶν)¹³² ὅτι ἐπεβάλλετο μνεῖα τῆς συγκεκριμένης διατάξεως νόμου ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐστηρίζετο ἡ δικαστικὴ ἀπόφασις: «ἀπόφασις ἣτις δέν περιέχει τό κεφάλαιον τοῦ νόμου διὰ τοῦ ὁποίου ἐνηργήθη εἶναι ἀπαράδεκτος».

131. Γ. Τ. Βισβίτση, Ἡ Πολιτικὴ Δικαιοσύνη, σελ. 266 - 267, ἔγγρ. 138.

132. Αὐτόθι, σελ. 348 - 349, ἔγγρ. 307.

